

© Editura Mediafax, 2019

© Éditions Kryos, 2018

Radu Portocala

Le vague tonitruant

Coperta:

Alexandru Popescu

Ilustrația copertei:

Andreea Alexandru

Redactor:

Cornel Catană

Tehnoredactor:

Veronica Popescu

Corector: Ovidiu Vitan

Lector: Marilena Pribu

ISBN 978-606-94723-8-5

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări fără acordul scris al editorului este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

**RADU
PORTOCALĂ**

**Emmanuel Macron
sau
Golul răsunător**

**Traducere din limba franceză de
Tudor Florian Potra**

Editura Mediafax 2019

Miracolul Macron	7
Perfecțiunea transformată în obiect	37
Pericolele oamenilor providențiali	41
Curtea miracolelor	45
Fie blestemat favoritul	49
Candidatul multifuncțional	54
Minunățiile banalului	58
Dezbatare?	62
Lupta fără sfârșit	66
Între La Rotonde și maidan	70
Atracția golului	74
De la beznă la lumină	78
În frumusețea de după	82
Adulația diverșilor	86
Excomunicarea amărăților	90
Motivul înșelătorilor	94
Trădători în plină glorie	98
Interminabila ucidere	102
Imperioasa reverență	106
Iubire înlocuitoare	111
Față în față cu căpcăunii	115
Supliment de pasiune	119
Europa, Macron și cei fără voce	123
Reformator? Demolator?	127
Iluzia de sine	131
Vremea idolatrilor	135
Adevărul potrivit legii	139
O lămurire la ediția în limba română	155
C.V. Radu Portocală	158

Radiografia unei manipulări stupefiante:

Miracolul Macron

În 1990, mă aflam printre puținii Istorici ai clipei care puneau la îndoială varianta oficială despre evenimentele din decembrie 1989. Puterea, întruchipată de FSN-ul condus de Ion Iliescu, promova agresiv, grație unei mașinării mediatice zdrobitoare (nu existau alte posturi de televiziune decât **TVR** – trompeta de propagandă a Cotrocenilor –, publicațiile particulare erau surclasate ca tiraj de cele oficiale, gen **Adevărul**, sprijinite de Guvern cu tipografii și hîrtie), axioma Revoluției iscate dintr-o Revoltă spontană.

Încă din 23 februarie 1990 atacasem, prin eseu **22 decembrie 1989 – O după-amiază cu prea multe întrebări**, apărut în **Express**, varianta Revoltei

spontane transformate în Revoluție. Prin multele întrebări pe care le puneam despre desfășurarea evenimentelor sugeram c-a fost vorba de o Lovitură de stat pusă la cale de Moscova, pentru înlocuirea lui Nicolae Ceaușescu, dușmănit de Mihail Gorbaciov, cu un preferat al noului Țar:

Ion Iliescu.

Nu ne era ușor nouă, celor care ne luptam cu teza oficială. Nu numai activul FSN, dar și mulți români cinstiți, convinși că ieșirea lor în stradă îl dăduse jos pe Nicolae Ceaușescu, mai împărtășeau iluzia unei Revoluții prin care se răsturnase dictatura comunistă, pentru a instala în România democrația din Vest.

A le spune în 1990 că fuseseră recuzita unei operete sîngeroase era riscant.

Pe acest fond, al rezistenței la mașinăria oficială, care includea și zvonurile, am aflat de apariția la Paris, în octombrie 1990, a cărții **Autopsie du coup d'État roumain. Au pays du mensonge triomphant**, semnată la Calmann-Lévy de Radu Portocală.

Pe copertă, lucrarea reproducea, una sub alta, trei fotografii:

Nicolae Ceaușescu, la balconul din 21 decembrie 1989, Ion Iliescu, la un miting electoral din 1990, și Petre Roman, și el adresîndu-se mulțimii la o reuniune publică.

N-aveam la vremea respectivă accesul de azi la informații prin Internet. Am aflat totuși, interesîndu-mă la cei din Opoziție, că autorul e român, nepot al fostului ministru liberal de Interne, cu nume omonim, din anii interbelici. Radu Portocală a fost acuzat în 1977 de înaltă trădare. Exilat, după un simulacru de proces, a trăit în Grecia timp de cinci ani, iar din 1982 locuiește la Paris. Din 1986 a practicat jurnalismul de înaltă ținută. La posturi de radio (RFI, Vocea Americii, BBC), la televiziuni (a comentat în direct la **Antenne 2** Procesul Ceaușescu), la publicații franceze de prestigiu (**Libération**, **Le Quotidien de Paris**, **Le Point**).

În 1991, cartea a fost tipărită în românește la o editură din provincie, sub titlul **România: Autopsia unei lovituri de stat – în țara în care a triumfat minciuna**.

De o importanță capitală pentru noi, cei care împărtășeam teza Loviturii de stat, a fost însă publicarea cărții în ediție franțuzească, în octombrie 1990, la Paris. Era o carte, despre Lovitura de stat, apărută în Occident și, prin asta, de un uriaș prestigiu în România.

Autopsie... a fost reeditată în 2015 în format **Kindle**. Se găsește pe **Amazon.fr** și pe **Amazon.com**.

Am recitit de pe **Kindle** cartea lui Radu Portocală din 1990. Deși autorul se documentase doar printr-o

călătorie în România, aserțiunile din **Autopsie...** au fost confirmate de evoluția cercetărilor în țară și, mai nou, de Parchetul General. Totodată, ea rezistă prin despuierea de orice iluzie a mecanismului prin care opinia publică e manipulată grosolan, fie din naivitate, fie din interes, prin intermediul unei prese libere, independente, a patra putere în stat în democrație.

Din start, cartea surprinde prin două mottouri semnificative. Primul aparține lui Radu Portocală:

„În memoria tuturor celor a căror viață a fost sacrificată pentru a ne face să credem că Lovitura de stat a fost o revoluție populară și spontană“.

Al doilea, unui jurnalist francez:

„Descumpănirea, în România, îmi venea din faptul de a avea neîncetat impresia că totul nu era decât un decor în care evoluau oameni care fuseseră mințiți și care, la rîndul lor, mințeau“.

În iulie 2018 a apărut la Editura Kryos o nouă carte semnată de Radu Portocală: **Le vague tonitruant. Suivi de Le vrai de par la loi.**

Se înțelege că descoperind cartea în vânzare pe **Amazon.com** și pe **Amazon.fr**, m-am grăbit s-o comand și, după ce-am primit-o prin poștă, s-o citesc. **Le vague tonitruant** sau **Golul răsunător**, cum a tradus Tudor Potra, sau **Golul bubuitoar**, cum aş traduce eu, se referă la ceea ce s-ar putea

numi Miracolul Macron. Ar trebui să pun Miracolul între ghilimele, pentru că n-a fost un Miracol de-adevăratelea. A fost un fals, o trișerie. N-o voi face. Cititorii își vor da seama de fals și fără ghilimele. **Le vrai de par la loi** privește legea absurdă anti-fake news, inițiativă a lui Emmanuel Macron.

Unică în democrație: Operațiunea Miracolul Macron

La vremea respectivă, în 1990, am așteptat cu nerăbdare să primesc **Autopsie...**, în varianta franțuzească, după un traseu complicat pe atunci (nu aveam la dispoziție Marele Tîrg de pe Amazon), deoarece și eu susțineam teza Loviturii de stat.

Eram curios să văd demonstrația autorului în privința Loviturii de stat.

Acum, grație Internetului, e mult mai lesne să faci rost de o carte tipărită în Occident, chiar și în variantă clasică, pe hîrtie. Eram nerăbdător să citesc lucrarea despre Macron.

Dintr-un motiv asemănător celui din 1990.

Și mie mi se părea ceva în neregulă cu victoria lui Macron.

Comentariile din presa franceză, ca și prezentarea, trimiteau la ceea ce eu considerasem a fi, încă din primăvara lui 2017, a alegerilor prezidențiale și, mai apoi, a celor parlamentare din Franța:

Operațiunea **Miracolul Macron**.

Urmărind lovitura prin care Emmanuel Macron, un candidat, teoretic, fără mari șanse într-o Franță a partidelor tradiționale, a devenit președinte peste noapte, ba, mai mult, a câștigat și Legislativele, cu un partid încropit în grabă, alcătuit din amatori, **La République En Marche**, am bănuiră existența unei Operațiuni de propulsare regizate de forțe obscure. Între timp, **Miracolul Macron** – o ascensiune peste noapte a unui necunoscut – s-a repetat și în alte locuri din Europa.

În Ucraina, de exemplu.

Explicabil c-a început să mă intereseze **Miracolul Macron**. Parvenirea lui Emmanuel Macron la înalta funcție de președinte al Franței stupefiază prin notele sale de neobișnuit.

Al doilea tur al prezidențialelor din Franța a avut loc la 7 mai 2017.

L-a câștigat Emmanuel Macron, fost ministru al Economiei și Finanțelor în Guvernul Socialist, între 26 august 2014 și 30 august 2016. Pe 6 aprilie 2016, ministru fiind, el înființează Partidul **La République En Marche**. Formațiunea se vrea o replică la partidele tradiționale, sub semnul a ceea ce se numește deja Post-politică.

Pe 16 noiembrie 2016, Macron își anunță oficial înscrierea în cursa pentru președinția Franței.

Din acel moment se pune în mișcare o mașinărie infernală pentru a-i convinge pe francezi că acesta e **Omul providențial, Salvatorul, Cel care va aduce Miracolul așteptat**.

Peste 50 de prime pagini ale revistelor îi sînt dedicate exclusiv lui și cam tot atîtea nevastei. **BFMTV** (principalul post TV de știri al Franței) transmite mai multe reportaje despre el cît despre toți ceilalți candidați la un loc. Socialiștii francezi îi cer să candideze la Preliminarii. Emmanuel Macron refuză. Și nu întîmplător. Sondajele îl dau perdant la Preliminariile din cadrul Stîngii. Câștigător va fi Benoît Hamon, la întrecere cu Manuel Valls. Dreapta organizează și ea Preliminarii. Favoritul e Alain Juppé. Despre el, mulți spun că era singurul în stare să-l învingă pe Emmanuel Macron. Preliminariile sînt câștigate însă de François Fillon. Gîndit, așadar, din start ca învins. François Fillon pierde în primul tur, deși Dreapta avea mari șanse să câștige prezidențialele, după dezastrul socialistului François Hollande. François Fillon se clasează pe locul trei, după Emmanuel Macron și Marine Le Pen. Macron o învinge în turul al doilea pe Marine Le Pen, candidata Extremei Drepte. Un scenariu cunoscut nouă, românilor, din 2000, cînd lui Ion Iliescu i s-a opus în final Corneliu Vadim Tudor. Astfel încît s-au precipitat să-l voteze pe Ion Iliescu și cei de Dreapta.

La Parlamentarele din 18 iunie 2017, partidul lui Macron obține majoritatea absolută. Partidele tradiționale au fost făcute knockout de un partid despre care toată lumea în Franța spune că e alcătuit din amatori în politică, strânși de pe stradă de Emmanuel Macron. În scurt timp, Franța descoperă stupefiată c-a fost victima unei abile trageri pe sfoară. Emmanuel Macron coboară dramatic în sondaje. Parlamentarii partidului său dau zilnic un spectacol comic, de amatorism. Din decembrie 2018, Franța se confruntă cu Mișcarea Vestelor Galbene, mișcare eminamente împotriva celui considerat pînă nu de mult Mesia din Hexagon.

Știind aceste lucruri, am citit cartea lui Radu Portocală într-o noapte, pe nerăsuflăte, sub semnul lecturii patimă.

Pentru cine vrea să înțeleagă diversiunea Macron, **Le vague tonitruant** e un document.

Într-un articol rămas faimos, **Între filosofie și ziaristică**, apărut în **Cuvîntul** din 19 iunie 1929, Nae Ionescu îl vede pe filosoful Mihai Eminescu prezent în articolele de gazetă și nu în încercările filosofice propriu-zise.

Nae Ionescu e un publicist înzestrat cu talentul de a exploata faptul de gazetă, pentru a descoperi în el semnificații de amplă întindere, filosofice, social-politice, morale.

E condiția ideilor generale, văzută de George Călinescu drept garanția rezistenței în timp a articolelor din presă, altfel condamnate la efemer:

„Numesc bun gazetar pe acela ale cărui articole suportă adunarea în volum. Chestiunea stilistică e indiferentă, vreau să văd dacă articolele puse unul lîngă altul formează un apartament de idei în care să mă mișc slobod“.

Autopsia unei lovituri de stat românești, din 1990, dezvăluia în Radu Portocală un publicist de excepție în materie de idei generale. Lovitura de stat din decembrie 1989 sau, mai precis, vinderea publicitară a Loviturii de stat ca Revoluție devine pretextul pentru deslușirea și expunerea unor mecanisme generale ale manipulării în democrație.

La fel, **Miracolul Macron din Le vague tonitruant** e pentru Radu Portocală o sumă de fapte în care se pot descoperi mecanisme mai profunde, valabile și dincolo de prezent, în Istorie.

Emmanuel Macron – un produs de marketing

Cartea lui Radu Portocală radiografiază exemplar mecanismele prin care într-o democrație, chiar și într-una de lungă și consolidată tradiție, precum cea din Franța, un personaj, dacă nu chiar o persoană, poate deveni președinte nu printr-o lovitură de stat militară sau civilă, ci printr-un proces pe parcursul

căruia au fost respectate toate normele și legile democrației. Prin asta, cartea e un izvor de satisfacție pentru scepticii prin definiție. Nu întâmplător, Radu Portocală alege drept motto faimoasa lamentare a Ecclesiastului:

„Deșertăciune a deșertăciunilor, totul este deșertăciune“.

Instrumentele democrației, cele cu care Vestul s-a fâlit în fața Estului Comunist, ca oferind Poporului dreptul și puterea de a stabili cine să conducă o țară, au fost deturnate pentru a impune Poporului un anume personaj la Președinția Franței. Și Poporul l-a votat, convins că și-a exprimat voința. În realitate, n-a fost voința Poporului. A fost voința unor forțe obscure, care au folosit mecanismele democrației pentru a-și impune alesul. Printre mecanismele manipulării, Radu Portocală scoate în evidență isteria mediatică declanșată peste noapte. O isterie aiuritoare, irațională, căreia nu i se pot opune raționamentele, logica, nuanțele, îndoielile:

„O briză de aiureală a bătut peste Franța. De săptămîni încoace, nu mai este ea însăși, rătăcită în meandrele iraționale ale unui entuziasm fără argumente și fără precedent.“

Accesul s-a manifestat brusc, atunci cînd mașinăria-de-făcut-credincioși a fost pusă în mișcare. Funcționase puțin în ultima vreme, dar

frumoasa sa eficiență nu se diminuase deloc. Rezultatele impun admirația.

Presa l-a făcut președinte pe cînd nu era nici măcar candidat.

Înainte să-l cunoască – dar, oare, sînt într-adevăr astăzi mai avansați în acest domeniu? –, francezii au aflat din sondajele de opinie că îl iubeau deja, cu o ardoare proaspătă și viguroasă, și că-și doreau să aibă șansa să-și pună destinul în mîinile lui.

Numele lui era pe buzele tuturor și devenise un sinonim pentru speranța regăsită.

Ca un ciocănit obsesiv, copertile revistelor îi afișau figura în fiecare zi și îi laudau tinerețea și frumusețea, garanții de virtuozitate politică și de promisiuni de fericire colectivă“.

Tatăl lui John Kennedy zicea despre candidatul familiei că-l va vinde ca pe corn-flakes. Și, într-adevăr, președintele Kennedy a fost produsul unei campanii de marketing în care a fost pus la lucru noul instrument de manipulare colectivă de la vremea respectivă:

Televiziunea.

La fel s-au întîmplat lucrurile și cu Emmanuel Macron. Ivit peste noapte, candidatul a fost vîrît pe gît francezilor după regulile marketingului și cu forța marketingului, enormă prin raportare la debutul deceniului '70, cînd are loc Operațiunea